

БРАНИМИР СЪБЕВ

БЯГСТВОТО

chitanka.info

— Ето отчета за последното тримесечие, господин директор.

Директорът Мориънс пое с въздишка така омразния му документ и проследи с поглед отдалечаващата се фигура на счетоводителя. После се взря в полуразбираемите таблици, опита се да смели цифрите и финансовите понятия, не успя и хвърли листовете на бюрото.

Хари Джъстин Мориънс беше директор във федерален затвор и никак не бе доволен от живота. Първата му жена го заряза още на втората година след сватбата и избяга с любовника си в Сиатъл. В продължение на един месец Хари обикаляше баровете в Ел Ей и се напиваше като свиня. Брат му накрая го вразуми и с помощта на психоаналитик го извади от кризата. След около три години Хари се влюби и се ожени отново. Роди му се син, който скоро навършваше единайсет. „Дано Ребека ми позволи да го видя този уикенд“, въздъхна повторно директорът. Миналата година се развеدهа и детето остана при нея. Жена му не можеше да издържи на ритъма му на живот — честите закъснявания, оставането след работно време, безсънните нощи, в които работеше. И още, и още. „Все пак успя да ме изтърпи повече, отколкото Тереза“, мрачно се усмихна Хари и се замисли за досегашния си живот и какво бе постигнал през него. Вече бе на четирийсет и три и не мислеше да се обвързва отново — стигаха му толкова разочарования. Пък и имаше работата, която желаше. Е, в миналото въобще не очакваше, че ще е директор на затвор, но животът понякога си прави гадни шеги. И единственото, което ти остава, е да се приспособиш, мъдро бе заключил някогашният студент по право и се бе хвърлил напред в предизвикателството с устрем, за който много колеги му завиждаха. Всъщност, те му завиждаха, защото обикновено постигаше целите си. Но това, с което се занимаваше в момента, си беше малко необичайно. Що за идиотска идея да се изгради затвор на покрива на търговски комплекс, за кой ли път се запита Мориънс. И да го „заселиш“ с 80 кръвожадни затворници, 30 не по-малко свирепи надзиратели и отделно длъжностно административни лица — секретари, счетоводител, директор. Мислите му се плъзнаха за момент към същинските обитатели на кафеза — обитатели като Джими Касапина, изклал 11 души, като Нейт Страстния, изнасиллил 9 жени на възраст между 14 и 52 години. Или като Кървавия Саймън, застрелял с пушка родителите си, брат си и приятелката си в пристъп на умопомрачение едва 16-годишен. Ако някое от тези чудовища

проникнеше сред стотиците невинни хора, посещаващи търговския комплекс всеки ден, щеше да стане интересно. МНОГО интересно. Изведнъж се сети, че днес се очакваше да пристигне нов затворник. Някакъв нещастник от 28-а килия си беше счупил врата снощи, не издържайки на ежедневния психически и физически тормоз. И естествено, правителството се грижи да попълни бройката, ядно си помисли Хари. Новият се казваше... как беше... А, да. Хенри О'Брайън. Или известен още като Готиния. Беше обрал 7 банки, 2 супермаркета и магазин за бижута, преди да го приберат на топло. Някакво особено чувство се бе загнездило в стомаха на директора — сякаш му подсказваше, че този ирландец ще му докара неприятности. Мориънс тръсна глава. Никога не обръщаше внимание на такива мъгляви предчувствия. Затворът бе строен по изключителна технология — правителствените агенти убедително твърдяха, че е бягството е практически невъзможно. Хари хвърли поглед към календара — 26 май 2015 г. Дааа, как лети времето. Сякаш вчера беше млад студент със светли възгледи и вяра в света. Сякаш вчера беше женен. Впоследствие жените го напуснаха, а директорът разбра, че светът не е райско кътче, а помийна яма, в която по неволя съжителстват заедно какви ли не типове. „Но стига съм мислил за абстрактни неща — упрекна се Хари. — Време е да се захващам за работа и най-вече да прегледам този проклет отчет.“

— Хайде, мърдай по-живо!

С грубо бутване надзирателят натика затворник 357 в килията и заключи вратата. После се захили и изломоти:

— Добре дошъл в новия си дом!

С просташко хилене, сякаш бе казал нещо извънредно духовито, пазачът се отдалечи, свирукайки си.

Хенри О'Брайън огледа със съмнение новата си килия. Три здрави бетонни стени и стоманена решетка вместо врата. Два тесни нара. Мивка и чешма. „Да не забравяме кенефа“, с усмивка си каза Готиния, поглеждайки към отворотелното парче порцелан, представляващо „цукалото“.

— Ти пък к'во се хилиш бе, сладур?!

Едва сега Хенри благоволи да погледне съкилийника си. Нисък и набит, с книга в ръка, той се бе излегнал на единия нар. Косата му стърчеше във всички посоки.

— Не е твоя работа, рошльо — спокойно каза новият.

С неподозирана бързина чорлавият скочи към него. Сега се гледаха лице в лице.

— Искаш нещо да ми кажеш ли? — остро попита затворникът.

— Да. Майка ти е тъпа, грозна и дебела. И се шиба с всички негри в Харлем.

Ниският огледа изпитателно Готиния. Едвам стигаше до гърдите му. Накрая процеди:

— Майната ти. — След което седна и се зачете пак в книгата.

О'Брайън го изгледа косо. Захвана се да вади вещите си от кашона. Бельо, чорапи, тениска. И дневникът, разбира се. Настани се удобно (колкото удобно може да се настани човек на твърдо като дъска легло) и започна да си записва случката. В панделата затворниците четяха книги и вестници, пишеха дневници, изобщо занимаваха се с какво ли не, за да убият времето. Бившият съкилийник на Хенри например колекционираше мъртви хлебарки.

Накрая заядливиият пандизчия не издържа и попита:

— Какво си записваш?

Готиния се изхили.

— Пиша си мемоарите. А ти какво четеш?

— „Белия зъб“ на Джек Лондон. Искях „Изкуплението Шоушенк“, но не ми разрешиха. Било забранена литература в затвора — поредната глупост след Промяната. Впрочем, името ми е Кевин. А теб как са те кръстили?

— Хенри.

— Е, Хенри, не ми е приятно да се запозная с теб, но обстоятелствата са такива. Ако зависеше от мен, щях да лежа на шезлонг нейде из плажовете на Санта Моника, да отпивам от коктейла си и да зяпам мацките. Но съдбата явно е решила друго.

О'Брайън остави дневника си настрана.

— Между другото, къде се намираме? Докараха ме дотук окован и с качулка на главата.

Кевин сви рамене.

— Някакъв федерален затвор, братле, от ония, суперсекретните, дето правителството постоянно обяснява, че уж ги нямало. Всички идваме дотук с качулки и си нямаме на идея къде по дяволите сме. Единствено знам, че сме в Ел Ей — нищо друго.

— За какво си тук? — продължи обирджията.

— Веднъж преди около седем месеца с приятелката ми отидохме на нощен бар. Като си тръгнахме, някакъв подметна нещо след нас по неин адрес. Не съм от спокойните, така че му светнах един. Впоследствие приятелчетата му — три на брой, дотърчаха да му помагат. Единият дори извади нож. Тогава сякаш нещо се отприщи в мен. Взех ножа на малоумника и ги наръгах всичките кретени. Когато се опомних, ченгетата вече ме закопчаваха и отвеждаха в местния участък, а гаджето ми не спираше да плаче. А ти с какво се прояви, че имаш честта да си мой гост?

— Моите цели се въртят около мечтите ти за Санта Моника. Затова започнах да действам по въпроса заедно с няколко приятели. И ето ме тук сега пред теб, а приятелите ми в Сан Диего чакат завръщането ми. Колкото до силите на закона, те все още издирват няколко милиона долара, за чието местонахождение зная само аз. Та това е в общи линии.

— Аха — унило отвърна Кевин. — Сигурно си много горд със себе си.

— Щях да съм още по-горд, ако се намирах отвън, на свобода.

— За това мечтаем всички тук, човече. За това мечтае всеки затворник.

С въздишка Кевин се захвана отново с „Белия зъб“. Готиния се изтегна на нара, склучи ръце зад главата си и се замисли.

— Мирно!

Всички затворници се изпънаха чинно и замръзнаха. Директорът мина бавно покрай всеки от тях, оглеждайки ги внимателно. След Промяната във всички затвори се въведе изключително строг ред, включващ казармени порядки и дисциплина, която не се срещаше дори във военните училища. Мориънс се спря и изгледа навъсено О'Брайън. Не му харесваше този мъж (както и останалите затворници, впрочем). Но от този сякаш лъхаше на нещо първично, животинско, което

можеше да изплаши човек. Висок метър и осемдесет, с къса руса коса и стоманеносиви очи, той гледаше присмехулно ниския, възпълен директор, сякаш беше някакво хлапе. Изведнъж Хари се ядоса.

— Смешно ти е, а? Ще ти се стъжни, боклук такъв!

Сякаш очаквали сигнал, трима надзиратели се нахвърлиха върху Готиния и го свалиха на пода с точни, отмерени удари на палките си. Затворникът се сгърчи, борейки се за въздух.

— Следващият път ще те заболи много повече! Ясно ли ти е?

— Да...

— Не чух.

— Да.

— Какво „да“?

— Да, сър.

— В колона по двама! Към трапезарията!

Затворниците се повлякоха в указаната посока, навели глави. Хенри остана на опашката, леко накуцвайки след побоя. Главата му гореше от искрена омраза.

След като взе таблата с храната си, Готиния се огледа за свободно място, където да седне. Някакъв висок негър му махна.

— Ела насам.

О'Брайън се приближи и седна, леко изненадан от любезността на сътрапезника си.

— Как е, боли ли? Здраво удрят копелдаците, няма спор. Да ти се представя — казвам се Джими. Но всички ме знаят като Касапина. Ти трябва да си Хенри, нали?

— Откъде знаеш?

— Тук новините се разнасят бързо. Пък и гледах репортажа, когато обра оная банка в Солт Лейк Сити. Май си обиколил цялата шибана страна, а, Готин?

Джими се захили. Хенри забеляза, че ръцете на грамадния негър са огромни като бутове, а обръснатата му глава беше покрита с белези. Изведнъж си спомни къде беше чувал за него — в един нощен клуб в Сан Франциско. Този май беше избил близо дузина хора със сатъра си. Грозно.

— Не ме гледай така стреснато, Готин — тупна го по рамото Касапина. — Няма да те изям. Макар че едва ли ще изглежда особено

странно, ако го направя — при тази скапана храна, дето ни дават тука...

В действителност храната не беше некачествена. Просто порциите бяха мизерни — черпак картофено пюре, черпак варен грах, две прозрачни филии хляб и толкова. Това потвърждаваше сентенцията, че държавата използва парите на данъкоплатците за три неща в затвора — стени, решетки и надзиратели. Вайканията на Джими за парче свинско месо минаха покрай ушите на О'Брайън и той се замисли за приятелите си — за сериозния Майкъл, който беше невероятен стрелец. Или за щурия Маркус, който ги забъркваше в невероятни кашаи. Или за сестра му Джина... Споменът за любовницата му като че ли за миг разнежи суровото лице на Хенри. Но моментното сантиментално чувство изчезна и се замени с предишното мрачно изражение. Трябваше да се разкара оттук по най-бързия възможен начин — не му се киснеше трийсет години в панделата. Но как да избягаш от федерален затвор със строга охрана, който на всичкото отгоре не знаеш къде се намира? Обирджията обаче не се съмняваше, че все ще измисли нещо.

Следващите няколко дни Хенри съсредоточено търсеше начин да избяга от пандиза и вече започваше да се отчайва. Строгата охрана, суровият режим, бетонните стени, здравите решетки — всичко това правеше задачата му почти невъзможна. Да се вдигне бунт беше немислимо — електрошоковата терапия, която управата прилагаше от време на време, превръщаше и най-буйните престъпници в меланхолични ходещи трупове за известно време. Надзирателите бяха добре обучени, тренирани и яки гадове, които удряха и стреляха на месо, без да се двоумят. Колкото до идеята да се прокопае тунел — тя беше просто смешна. Дебелите половин метър бетонни стени трябваше да се чегъртат с години, а внезапните проверки, които се правеха, също допринасяха за тезата, че който влезеше тук, не можеше да излезе. Очертаваше се една дълга, предълга „железна ваканция“ за известния банков крадец.

Днес беше четвъртък — ден за къпане. Разделени на четири групи, те влизаха в банята на смени. Готиния се падна втора смяна.

— Как сте днес, девойки? — провикна се Нейт Страстния, докато се сапунисваше. — Внимавайте да не изтървете сапуна, нали се сещате?

Помещението се огласи със смях. Нейт вече си падаше и по мъже — хомосексуализмът в затвора беше обичайно явление. От любимо за изнасилваните място обаче банята се бе превърнала в може би най-сигурното срещу подобни издевателства. Винаги имаше поне десетина надзиратели, които бдяха за реда сред къпещите се. Дисциплината преди всичко.

Хенри не преставаше да мисли за бягство дори сега, ала нищо не му идваше наум. Въздъхна и погледна разсеяно нагоре към тавана, вероятно търсейки отговора там.

Изведнъж погледът му падна върху вентилационната шахта, която се намираще на стената на около два и половина метра. Отворът бе достатъчно широк, за да се провере някой по-слаб човек като него. Вгледа се по-внимателно и забеляза, че долните два болта на решетката бяха ръждясали. В главата му започна да се оформя план.

— Стига си се мотала, красавице! — прекъсна мислите му безцеремонният надзирател.

Междувременно къпането бе привършило и О'Брайън излезе, потънал в мисли. Ако успееше някак да се провере през решетката... Изкъртването нямаше да е особено трудно — нали имаше ръжда... Оставаше проблемът как да се промъкне, без никой да го види.

През цялата следваща седмица Хенри мисли върху факта, като не преставаше да се упреква, че по-рано не се бе сетил за възможността да избяга през вентилацията. Да — когато човек търси разрешението на даден проблем той често не забелязва очевидните решения, които са невероятно прости.

При следващото къпане Готиния нарочно се замота и влезе с последната смяна. Идеята за преодоляването на последната пречка му бе хрумнала едва вчера. Къпането приключваше и всички напускаха банята. Обирджията нарочно остави сапуна си вътре. Когато вече бяха навън, той отиде при надзирателите.

— Извинете, но си забравих сапуна в банята. Може ли да се върна да си го взема?

— Сапуна, сапунааа, да не го изтървеш! — пискливо кресна Нейт и предизвика буря от смях и подмятания.

Пазачът се смръщи, като се мъчеше да не се засмее.

— Отивай, но не се бави.

Хенри тръгна бързо към банята. Влезе вътре и отиде към душопетите. Всяка секунда беше ценна. Той хвана тънкия алуминиев душ и напругайки мускулите си, го огъна. Следващият натиск пречупи металния прът. Затворникът пхна скършения край между металните пречки на шахтата и със силен натиск изкърти решетката.

* * *

Отвън надзирателите оживено разискваха вчерашния баскетболен мач между „Лос Анджелис Лейкърс“ и „Денвър Нъгетс“. Затворниците се прибираха унило по килиите си.

О’Брайън леко положи извадената решетка на плочките. Сърцето биеше лудо в гърдите му. Той подскочи, хвана се за водосточните тръби, набра се и с огромно усилие се намърда през влажното отворстие във вентилацията.

— Що се бави онзи боклук? — сърдито процеди пазачът. — Минаха вече пет минути!

— По-добре върви и виж какво става — посъветваха го колегите му.

Надзирателят се запъти с тежки крачки към банята.

Хенри напредваше с цялата скорост, която можеше да приложи в тясното пространство. Ако го хванеха, щяха да го сложат на електрическия стол, без да се замислят. Влачейки се по корем като крокодил, затворникът изведнъж стигна до разклонение. Пътят напред свършваше в стената. Имаше два коридора — вляво и вдясно, както и отвор, който се спускаше отвесно надолу. Готиния не мисли много. Коридорите водеха навярно някъде из затвора. Оставаше му третия път. Той се спусна по зазиданите в стената скоби и потъна в мрака под него.

— Какво се бавиш още, негод... — изръмжа влизайки в банята пазачът и млъкна. Долната му челюст увисна, когато видя безпорядъка по пода и зеещата като уста на звяр шахта. Всичко му стана пределно ясно.

— Тревога! Имаме си беглец! — крещеше надзирателят, докато тичаше да извести на колегите си за бягството.

* * *

О'Брайън попадна в по-широка шахта. Вече можеше да върви на четири крака. В далечината видя светлина и се запъти уверено към нея.

Новината за бягството обиколи затвора като вятър. Надзирателите завардиха изходите, един дори се опита да влезе във вентилационната система да преследва беглеца, но след няколко безплодни опита се отказа — беше прекалено едър.

— Как изобщо сте позволили такова нещо! — крещеше почервенелият от гняв Мориънс. — Не го оставяйте да ви се измъкне! Претърсете всяко шибано кътче в тази проклетата сграда! Няколко да се преоблекат веднага в цивилни дрехи и да претърсят долу!

Пазачите правеха всичко, което беше по силите им. Директорът се отпусна тежко в креслото. Не можеше да повярва, че това се случва. „Знаех си, че не му е чиста работата на този престъпник — обезсърчен си мислеше той. — Предчувствах го.“

Банковият обирджия стигна до източника на светлина. Тя се процеждаше през решетката, зад която той стоеше в момента. Предпазливо Хенри погледна под себе си.

— Кенеф?! — изненадано констатира той. Действително се намираше в тоалетна. И то доста добре поддържана. Но откъде се е взела...

Изведнъж се сети за слуха от бившия си съкилийник Кевин, че затворът всъщност се намира на последните етажи на търговски

комплекс. Тогава Хенри се бе изсмял и отказа да повярва на тази нелепост. Но очевидно това беше самата истина — все пак, когато водеха затворник тук той бе с качулка на главата и не виждаше откъде минава. Готиния безпроблемно извади решетката (която дори нямаше болтове) и се накани да се измъкне, когато чу шум. Незабавно се притаи в тъмната шахта.

В клозета влезе млад чернокож мъж, облечен в сини дънки и червено яке. Застана на писоара точно под О'Брайън и започна да се облекчава. Изобщо не забеляза липсващата решетка над главата си. Вече привърши и закопчаваше панталоните си. Това бе шансът на беглеца. Той се протегна и преди цветнокожият да разбере какво става, хласна главата му с всичка сила в стената. Жертвата се свлече на пода и от сцепената вежда на мъжа потече кръв. Хенри се спусна долу при него.

— Извинявай приятел, но тези дрехи ще ми трябват — промърмори той и започна да съблича негъра.

Преоблече се набързо в дънките и якето. В единия му джоб откри слънчеви очила и невъзмутимо си ги сложи. Погледна се в огледалото, намокри коса с пръсти и очевидно доволен, излезе от тоалетната. Пред очите му се разкри един свръхмодерен търговски комплекс, пълен с хора и стоки. Нямаше време обаче да се шляе и да зяпа по магазините — негърът вероятно скоро щеше да се свести. Готиния трябваше да се разкара оттук и се запъти към изхода.

Надзиратели, облечени като цивилни, търсеха беглеца. Той ги мярна точно на излизане от сградата. Трябваше да изчезне бързо. Сля се с тълпата и излезе навън през стъклените врати.

Пред него спря черен спортен кабриолет. От него излезе широкоплещест мъж в сив костюм, който подмина Хенри и влезе в комплекса. Обирджията се приближи нехайно до колата и погледна вътре — ключовете бяха на таблото. Огледа се, наоколо почти нямаше хора. Без да му мисли много, О'Брайън скочи в колата и форсира двигателя — напред, към свободата.

След малко охраната на комплекса заедно с дегизираните надзиратели изскочиха навън. Бяха открили ранения негър в тоалетната и знаеха как изглежда затворникът. Ядосаният собственик

на кабриолета даде пълно описание на автомобила си, както и регистрационния му номер.

— Не се притеснявайте, ще го пипнем — уверено каза надзирател Робинсън. — Няма да стигне далеч.

Хенри шофираше по магистралата към Тихуана със сто и трийсет километра в час. Със задоволство извади ръката си през прозореца и погали вятъра с нежността, с която майка гали детето си. Сякаш целият свят го приветстваше и той почти долавяше тръпчивия вкус на живота. На живота, огрян от слънцето на свободата.

За момент Хари се замисли какво бе донесла Промяната през 2012 година. Заради нестихващите войни, повсеместните ядрени програми и увеличаващият се световен тероризъм на планетата бяха настъпили известни промени. Минималната военна служба стана две години за мъжете и една година за жените навсякъде по света (с изключение на Израел, където мъжете вече служеха по пет, а жените по три години). ООН се разцепи на многобройни самостоятелни фракции и съществуваше само формално, а политиката на НАТО стана строга и сурова към всяка проява на своеволие по света, причиняваща смърт и разрушение. Бяха създадени още две крупни организации, подобни на Северноатлантическия алианс — Миротворците и Федерацията. Миротворците беше обединение на страните от Близкия Изток, което отстояваше правата на мюсюлманите навсякъде по седемте континента. Нерядко тази фракция действаше в пълен разрез с името, което носеше — често Миротворците със сила решаваха проблемите си и тайно подкрепяха ислямистките движения с терористичен характер. Федерацията от своя страна включваше страните от Третия свят и се бореше за по-висок жизнен стандарт на населението в страните членки. Седалището ѝ се намиреше в Рио де Жанейро, където всеки месец представителите на отделните страни се събираха на съвещание. Студената война между трите организации беше очевидна дори и за малките деца. ИРА престана да съществува, след като Великобритания отстъпи Северна Ирландия и накрая родната на Хенри Ирландия стана единна. Тогава Шотландия и Уелс също поискаха пълна автономия и я получиха. Северна Корея стана

втората държава след Япония, която бе атакувана с ядрено оръжие и Пхенян капитулира в продължилата толкова десетилетия война.

Въпреки засилените мерки, проявяващи се в строгите порядки в казармите и затворите и увеличаващите се навсякъде работни места за полицаи, военни и охранители, престъпленията по света не намаляха, а напротив — продължаваха бавно и неумоливо да се увеличават, придобивайки нови и ужасяващи измерения, сякаш еволюираха и се нагаждаха към световната обстановка.

Трезвият разум на Хенри го върна на земята. Не след дълго преследвачите му щяха да го настигнат. Погледна часовника в колата — беше почти пет следобед, бе минало малко повече от половин час, откакто се бе вмъкнал във вентилационната система на затвора.

Пред бившия затворник се разкри следващият завой. Той беше ограден с мантинела заради дълбоката пропаст отвъд. Шофьорът намали и спря колата. В главата му се зароди идея как да обърка преследвачите.

На задната седалка имаше празен сак. Готиния свали якето си и го натъпка вътре. Излезе от колата, нарамил сака, и потърси камъни. Скоро откри достатъчно голям и го постави на педала за газта. Запали колата, превключи на скорост, освободи ръчната и автомобилът се понесе към пропастта. Кабриолетът разби мантинелата и се затъркаля по склона, докато спря на дъното на пропастта, целият потрошен. Сега преследвачите му щяха да помислят, че е изгубил контрол над колата и е загинал. Докато претърсваха за тялото му, той щеше да е далеч оттук.

Със сака на рамо и с блестящите слънчеви очила О'Брайън тръгна пеша, надявайки се късметът му да проработи и този път.

Не след дълго съдбата му се усмихна отново. Зад себе си дочу рев на мощен двигател. Обърна се и видя голям камион, движещ се след него. Готиния вдигна палец. Камионът спря и той се затича към огромния автомобил. Отвори вратата и влезе в кабината при брадатия шофьор.

— Накъде си се запътил, приятел? — попита го той.

— Тихуана.

— На път ми е. Ще те оставя там.

Хенри не можеше да повярва на късмета си. Огледа човека до себе си. Със сигурност беше минал петдесетте. Носеше бейзболна шапка и риза на бели и зелени квадрати. Изглеждаше добродушен.

— Благодаря — каза банковият обирджия. Дума, която много рядко изричаше.

— Видя ли разбитата мантиanela? Тая държава трябва по-често да наглежда пътищата. За какво плащаме данъци в крайна сметка — да живеем добре и сигурно, нали?

О'Брайън се съгласи с непоклатимата сентенция.

Привечер камионът пристигна в Тихуана. Готиния премина свободно мексиканската граница — няколкото стотачки, които откри в джоба на якето смениха притежателя си и влязоха в джобовете на любезните мексикански полицаи. Хенри слезе от кабината, остави последния стотак на седалката и се сбогува с шофьора, чието име така и не научи. След няколко пресечки попадна на къщата, в която живееше с приятелите си.

Влезе вътре и тихо затвори вратата, искаше да изненада бандата. Огледа се. Беше отсъствал само месец, но имаше чувството, че не влизал тук от години. Прекоси коридора и спря пред вратата на дневната. Отвори я със замах и нахълта вътре. Седнали на дивана, Маркус и Майкъл пиеха уиски. Щом го видяха замръзнаха.

— Шефе! — кресна Маркус и скочи да го прегръща. Майкъл се присъедини с широка усмивка.

— Нали беше в пандиза? — попитаха те в един глас.

— Както виждате, вече не съм. Чупих се.

Хенри се освободи от приятелите си и се изтегна блажено на дивана. Маркус побърза да му налее скоч.

— Къде е Джина? — попита Готиния.

Сякаш чакала знак, любимата му влезе в голямата стая. Щом го видя, с радостен писък се хвърли на врата му.

— Скъпи! Ти тук?...

— Да. Тук, с теб. И с тези луди глави.

— Как си избягал?

— Дълга история.

— Нощта е още млада — каза Майкъл. — Така че разказвай.

Когато Хенри свърши с разказа си, вече приближаваше полунощ. Тримата обирджии пресушиха бутилката с уиски, докато слушаха. Шефът им почти не се докосна до пиенето.

— И тогава пристигнах с такси дотук и ето ме пред вас — завърши разказа си той. — Мисля да си легна. Днес ми беше доста напрегнат ден.

— Меко казано — съгласи се Маркус. — Хайде по леглата, деца!

Всички се пръснаха по стаите си. О'Брайън се съблече и тъкмо се готвеше да си ляга, когато вратата зад гърба му се отвори и той се обърна. Беше Джина. Тя свали пенъоара, който носеше. Отдолу беше гола.

— Малка изненада за любимия ми мъж — тихо каза тя и се приближи към него.

— Поласкан съм — отговори Хенри и я прегърна.

* * *

На сутринта Готиния стана преди всички. Стана внимателно от леглото, за да не събуди Джина, и си наметна един халат. Влезе в кухнята и отвори хладилника. Взе кутия бира и пакет цигари от масата, прекоси дневната и излезе на балкона. Изтегна се на един шезлонг и примижа срещу слънцето.

Денят се очертаваше да бъде прекрасен.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.